

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Biserke Kalauz predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Lidije Vukičević članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika – specijaliste Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Grada J., J., kojeg zastupa opunomoćenik K. P., odvjetnik u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe M. S., J., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. travnja 2021.

presudio je

I Odbija se zahtjev tužitelja Grada J. za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/937, urbroj: 401-01/04-21-4 od 1. veljače 2021.

II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem, povodom žalbe M. S. (ovdje zainteresirane osobe), poništeno je rješenje Grada J., klasa: UP/I-008-01/20-01/20, urbroj: 238/12-03/8-20-2 od 8. srpnja 2020. (točka 1. izreke). Točkom 2. izreke odobrava se Michaelu Sharpu pravo na pristup preslikama pobliže označenim u toj točki dok se točkom 3. izreke odbacuje zahtjev M. S. u preostalom dijelu. Točkom 4. izreke nalaže se tužitelju da postupi sukladno točki 2. izreke tog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti tog rješenja.

2. Navedenim rješenjem tužitelja odbijen je zahtjev za pristup informacijama zainteresirane osobe od 24. lipnja 2020., kojim je od tužitelja zatražio da mu se dostavi knjigovodstvena kartica za dobavljača N. d.o.o. J. D. 40/a za 2013., 2014., 2015., 2016., 2017., 2018. i 2019. godinu te kopije računa po predmetnoj kartici dobavljača na temelju članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama i obrazloženje da zainteresirana osoba zloupotrebljava pravo na pristup informacijama.

3. Tužitelj Grad J. je protiv osporenog rješenja podnio tužbu u kojoj navodi sve zahtjeve zainteresirane osobe i tumači odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Smatra da zainteresirana osoba obzirom na broj podnesenih zahtjeva kao i opseg i sadržaj tih zahtjeva kojima nasumično traži nepravilnosti i nezakonitosti u radu tužitelja te svojom upornošću i ustrajnošću pokušava diskreditirati Grad J. a što se protivi samoj svrsi i cilju Zakona o pravu na pristup informacijama, ali i javnom interesu. Nadalje, navodi da po zaprimljenim

informacijama na uvredljiv i optužujući način objavljuje svoje nezadovoljstvo istima i osobno se javno obraća gradonačelniku, njegovim zamjenicima i određenim zaposlenicima optužujući ih za pogodovanje, neučinkovit rad i slično, a što je sve protivno načelu međusobnog poštivanja i suradnje iz članka 9.a. Zakona o pravu na pristup informacijama. Smatra da je očita namjera podnositelja zahtjeva tj. zainteresirane osobe da koristi Zakon o pravu na pristup informacijama kao alat za svoj osobni sukob sa gradonačelnikom i službama tužitelja, a što prelazi pravnu i normalnu granicu primjene instituta prava na informaciju te omogućavanje podnositelju zahtjeva da zloupotrebljava odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama. Navodi nadalje da takvo postupanje zainteresirane osobe ima za posljedicu neopravdano opterećivanje rada službenika i funkcioniranja tijela javne vlasti Grada J. Osvrće se na žalbu zainteresirane osobe a koju je tuženik djelomično uvažio i navodeći neke primjere smatra da je upravo iz tih primjera vidljivo koliko je postupanje zainteresirane osobe uvredljivo, omalovažavajuće i optužujuće kada i pozitivne informacije stavlja u negativan kontekst kroz različita javna glasila. Slijedom iznijetog predlaže poništiti rješenje tuženika i naložiti mu da tužitelju naknadi troškove upravnog spora u roku od 30 dana. Traži i trošak sastava tužbe zajedno sa PDV-om.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod obrazloženja osporenog rješenja i u bitnom pozivajući se na odredbe članka 23. stavak 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama ističe kako je institut zloupotrebe prava već prepoznat u međunarodnom i domaćem pravu te se poziva na primjerice članak 17. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda; članku 5. stavku 5. Konvencije o pristupu službenim dokumentima, koja još uvijek nije stupila na snagu; članku 4. stavku 3. točki (b) Konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša iz 1998. (Aarhuška konvencija) a iz kojih navedenih međunarodnih dokumenata je vidljivo uzimanje u obzir mogućnosti da se zahtjev za pristup informacijama koristi na način da se ugrožavaju prava i obveze drugih (primjerice pravo drugih korisnika na jednak tretman, obvezu tijela javne vlasti da obavlja poslove iz svog djelokruga i slično) tako da su mnoge zemlje u svom zakonodavstvu o pravu na pristup informacijama uredile pitanje zluporabe prava na pristup informacijama. Tumači taj institut s aspekta objektivnog i subjektivnog elementa zluporabe prava pozivajući se i na ustavno načelo razmjernosti iz članak 16. i članka 14. stavka 2. Ustava. Navodi da su u konkretnoj situaciji u žalbenom postupku razmotreni zahtjevi koje je podnositelj iznosio, jer je za utvrđivanje zluporabe prava na pristup informacijama bilo potrebno razmotriti ne samo konkretan zahtjev nego i to da li korisnik putem više povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, kako bi se utvrdilo postojanje namjere za ostvarivanje zluporabe prava na pristup informacijama a kako je to propisano člankom 23. stavkom 5. točkom 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Nakon uvida u tužiteljev upisnik o zahtjevima, postupcima i odlukama o ostvarivanju prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija za tražena razdoblja ocjenjuje da se ne radi o prekomjernim i voluminoznim zahtjevima te uvidom u njihov sadržaj kroz žalbeni postupak zaključuje da se sa istima ne traži velika količina informacija a niti istovrsne informacije da su iste iz djelokruga rada tužitelja te da bi iste mogla zatražiti bilo koja fizička ili pravna domaća ili strana osoba. Isto tako iz sadržaja predmetnog zahtjeva zainteresirane osobe proizlazi da se odnosi na raspolaganje javnim sredstvima odnosno da je u pogledu traženih informacija primjenjiva odredba članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup

informacijama. Nadalje da iz sadržaja svih dostavljenih zahtjeva zainteresirane osobe u 2020. godini nije vidljivo da se podnosilac zahtjeva obraća tužitelju na uvredljiv, omalovažavajući ili optužujući način, a niti je iz sadržaja zahtjeva vidljivo da zainteresirana osoba koristi Zakon o pravu na pristup informacijama kao alat za svoj osobni sukob sa gradonačelnikom i službama tužitelja. Ne nalazi niti da se radi o situaciji propisanoj člankom 9a. Zakona o pravu na pristup informacijama, te slijedom iznijetog predlaže tužbu odbiti i potvrditi osporeno rješenje.

5. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu opširno obrazlaže tužbene navode kao i odgovore na iste i u biti se protivi razlozima tužbe i predlaže tužbu odbiti.

6. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS) odgovor tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud smatra da tuženik nije povrijedio zakon time što je poništio rješenje tužitelja i odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup zatraženim informacijama, jer je za svoju odluku dao valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge. Odluka je utemeljena na podacima spisa i pravilnoj primjeni materijalnog prava.

9. Razmatrajući sadržaj zahtjeva zainteresirane osobe za pristup informacijama, kao i podatke spisa pribavljenog u postupku povodom zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je imajući na umu odredbe članak 9a. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", br. 15/13. i 85/15., dalje: ZPPI) pravilnom primjenom odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a osnovano zaključio da tražene informacije predstavljaju informacije o raspolaganju javnim sredstvima, koje moraju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti javnog interesa. Ovo uz obrazloženje da prema podacima spisa a nakon uvida u sadržaj samih zahtjeva, proizlazi da se njima ne traži velika količina informacija a niti istovrsne informacije (prema Upisniku o zahtjevima, postupcima i odlukama o ostvarivanju prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija). Nadalje, prema dostavljenom Upitniku za samoprocjenu tijela javne vlasti sukladno ZPPI razvidno je da se u istom navodi da se zahtjevi rješavaju u zakonskim rokovima, pa iz činjeničnog stanja ne proizlazi da bi se udovoljavanjem zahtjevu zainteresiranoj osobi opteretilo redovnu djelatnost i normalno funkcioniranje tijela javne vlasti, a isto tako nije ocijenjeno da bi se prema sadržaju zahtjeva podnositelja radilo o nepoštovanju ili međusobnom neuvažavanju, dok preispitivanje otvorenosti i javnosti djelovanja, zakonitosti pravilnosti u radu tijela javne vlasti, u konkretnoj situaciji, pomaže ostvarivanju cilja i svrhe ZPPI, te se zahtjevi ne mogu tumačiti kao „napadi“ na tijelo javne vlasti. S obzirom na procjenu svih činjenica i okolnosti u konkretnoj situaciji a osobito uzevši u obzir ukupan broj zaprimljenih zahtjeva zainteresirane osobe te informacije koje je tražio u istima tuženik nalazi da nije utvrđena zlouporaba prava na pristup informacijama od strane zainteresirane osobe u smislu članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI.

10. U odnosu na točku 3. izreke osporenog rješenja kojom je odbačen zahtjev zainteresirane osobe u preostalom dijelu tuženik se pozvao na odredbu članka 23. stavka 4. ZPPI, budući da je u nadopuni koju je zatražio, Grad dopisom od 6.

listopada 2020. naveo kako za godine 2013., 2014. i 2015. ne posjeduje zatražene dokumentacije, pa je tuženik riješio kao u navedenoj točki.

11. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud ocjenjuje da je osporeno rješenje tuženika doneseno u pravilno provedenom upravnom postupku, te na temelju potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja uz pravilnu primjenu materijalnog prava. Obrazloženje sadrži detaljno argumentirane razloge zbog kojih je donijeto osporeno rješenje. Stoga i prema ocjeni Suda je pravilno utvrđenje tuženika da se zatražene informacije tiču raspolaganja javnim sredstvima koja su u ime grada i trgovačkog društva N. d.o.o. kao dobavljača potpisale njegove odgovorne osobe, pa se podaci o imenu i prezimenu te potpisima odgovornih osoba, u konkretnom slučaju, ne štite.

12. Sud stoga žalbene razloge smatra neosnovanim i bez utjecaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari.

13. Obzirom da je tužitelj izgubio upravni spor u skladu s odredbom članka 79. stavka 4. ZUS-a nema pravo na naknadu troška upravnog spora.

14. Slijedom svega navedenog na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a Sud je tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan.

U Zagrebu 27. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
Biserka Kalauz, v.r.